

Küçük Bir Rica

– Elmas Çayırıcı · 01 Temmuz 2010

KÜÇÜK BİR RİCA..

Kalem ve yürek; işte her şey bunların dost olmasıyla başladı. Kalem dinledi, yürek anlattı... İnsanlığı anlattı Yürek; dostluğu, barışı, sevgiyi. Bunları ata Yüreklerden dinlemişti. Başka yüreklere gidip bu dostluğu, sevgiyi, ümidi aradı. Ama hiç duymadığı ve görmediği bir şeyle karşılaştı. Bu şeyin ne olduğunu bilmiyordu ama acı verdiğini anlıyordu.

Bir defasında bunlara “Taş kalpli” denildiğini duymuştu. Ama hayır, bu taş olamazdı. Çünkü öyle taşlar vardı ki, içlerinden coşkun sular fışkırıyordu. Peki, neydi, neydi bu acı veren şey? Acaba o yürekler dostluğun, sevginin, ümidin ne anlama geldiğini bilmiyorlar mıydı? O halde O öğretebilirdi. Bu iyi bir fikirdi. Gençti güçlüydü. İdealleri vardı.

Karşılaştığı ilk yüreğe anlatmaya başladı: “En temiz havalardan süzüp de sunuyorum sana ab-ı hayatı. Yüreğimde ısıttım, ruhumda demledim. Ruh-î derman için bir yudum doldurup gül kâseye, kâh ceylanların sırtında, kâh kuşların kanadında yolladım sana”

Anlattı, anlattı.. Kimsesiz, sahipsiz, yurtsuz garip bir bulut gibi, geçti ülkelerin üzerinden;
DUYULMADI!

Bununla kalmadı, başka yüreklere gitti. Bir damla hasret, bir damla sürgün, bir damla ümit döktü ayakların altına; **HİSSEDİLMEDİ!**

Bir bakış, bir işaret, bir söz bekledi birilerinden, **KONUŞULMADI!**

Acaba ata Yürekler yanılıyor olabilirler miydi; yoksa kendisi mi yanlış anlamıştı?..

Bir gün yaşlı bir Yürekle karşılaştı. Ve dedi ki: “Yaktım yüreğimin ucunu aşkla bir kere. Başlarının üzerinde dönüp duran kırlangıçların feryadını neden anlamadılar? Oysa seslendim onlara mesafeleri kırarak. Ferhat’a dayanmayan dağlar bize nasıl dayandılar? Aşk mı küçüldü, dağlar mı büyüdü?.. Ruhum yağıyor dağlara. Neden ceylanlar suskun, ormanlar küskün?”

Yaşlı Yürek hem şaşırılmış hem de hüzünlenmişti. Şaşırılmıştı çünkü kendisinin bile unutmaya yüz tuttuğu bu kavramları bu Genç Yürek nereden biliyordu? Bir yandan da hüzünlenmişti. Gerçekten nasıl bu hale gelebilmişlerdi? Belki bir şeyler söylemek istemişti, dili varmamıştı. Belki hüznünü yerde uçuşan hazanlara bakarak göstermişti. Hatta kim bilir belki de ağlamıştı. Yüreklerin ağladığını kimse göremezdi ne de olsa..

Bir ara Yaşlı Yürek’in titrek dudaklarından mı dökülmüştü, yoksa rüzgar mı ötelere getirmişti “ Yürek, yüreklikten çikalı çok oldu!” diye acı bir söz duydu, ama Yaşlı Yürek yerinde yoktu!..

İşte o an anlamıştı Genç Yürek, anlaşılması acı veren şeyi.. “Öyle üşürüm ki aynalara bakınca; vücuduma dokunan her su damlası buz kesilir” demişti bulutlara. Bulutlar tek tek toplayıp yağmur damlalarını, göçmüşlerdi o diyardan.

Son bir ümitle haykırdı, kapıdan süzülüp giden gölgenin, tıkanmış kulaklarına. Acı bir seda kaldı sesinin yankısından, gökyüzündeki boşlukta. İşte o anda Kalem duymuştu bu iç sızlatan sesi. Ağladığını

hissetti ama garip olan gözlerinden yaş akılmıyordu! Sızıyordu, sızıyordu ruhu. Bu yükü daha fazla taşıyamadı Kalem ve dostu Kâğıdı aradı. Fonksiyonları değişen Kâğıdın bir parçasını büroda, iki satır karalandıktan sonra, buruşturulup atılmış olarak; diğer bir parçasını da bir çocuğun elinde gemi yapılıp suya bırakılırken buldu.

Kalem tüm duyduklarını Kâğıt'a yazdı. Kâğıt sanki yanlış bir yerlere gelmiş gibi uzaklara, hep uzaklara baktı. Uçup gitmek istiyor gibiydi buralardan. Sonunda kendini rüzgara bıraktı ve dağları, denizleri aşarak uçtu gitti..

Bir yerde Gözler bunu okudu. Öyle etkilendi ki, buğulu buğulu uzaklara baktı. Derken iki damla yaş döktü. Yanaklardan süzülen damlalar yüreğe kadar indi. Yürek susamış toprak gibi bu damlaları içti.

Gözler okuduğunu Beyne iletti. Beyin bir an sarsıldı. Ardından çatlamaya başladı. Bu çatlaklar yüreğe kadar indi.

Beyin, iletileni Dil'e aktardı. Dil, bir an tutuldu. Ardından öyle nağmeler döktürdü ki, bu nağmeler yüreğe kadar indi. Yürekteki çatlaktan bir filiz yeşermeye başladı.

Kulak, Dilden duyduğu nağmelerle bir an uğuldadı. Daha sonra sevgiliden bir sinyal almışçasına çın çın çınladı. Bu çınlamalar yüreğe kadar indi. Yürekte yeşeren filiz yedi renkli ve yedi yapraklı bir çiçek açtı. Bu çiçeğin her yaprağında güzel bir ilke yazılıydı:

Sevgi.

Saygı.

Hoşgörü.

Dostluk.

Kardeşlik.

Barış.

Ümit.

Bu çiçeğin açmasıyla mevsimler değişti. Sevmenin vakti geldi. Hasret bile güzelleşti. Mutlulukla Hüznün bir çocuğu oldu. İsmi " Aşk" konuldu. Bülbül güle yeniden âşık oldu.

Ferhat'ın torunları yeniden dağlara yöneldi; aşkın büyüklüğü karşısında, dağlar tekrar küçüldü. Güzeller kuyudan çıktı. Semazenler dönmeye başladı. Karıncalar azme gelerek yollara düştü.

Bütün bu gelişmeler üzerine ne zaman bir Yürekle bir Kalem, bir araya gelecek olsalar, bütün kuşlar susardı. Rüzgâr bile esmezdi, bu ahengi bozmamak için.

O gün bu gündür Yürekle Kalem'in dostluğu devam etti.

Ancak şu günlerde bu dostluk için tehlike sinyalleri çalmaya başladı. O günlerde yaşlı bir Yürek tarafından, karanlık zindanlarda müebbet hapse mahkûm edilen İhanet, dostu Yalan'ın yardımıyla, bir gece baykuşlar öterken, zindan bekçileri Doğruluk ve Erdem'i etkisiz hale getirmeyi başararak, firar etti!

İnsanlık, dostluk ve sevgi namına Yalan ve İhanet'i görenlerin, derhal genç Yüreklere haber vermesi rica olunur!.. :)